

Novi zvon

Novi zvon

Literarna revija sodobne slovenske in mednarodne literature

Novi zvon

Letnik VII, številka 3, erotična številka
(junij 2018/julij 2018)

ISSN: 2385-9687

Revija deluje pod licenco creative commons.

Glavna in odgovorna urednica:

Sara Fabjan

Uredništvo za poezijo:

Anja Grmovšek

Veronika Šoster

Uredništvo za prozo:

Patrik Holz

Nina Kremžar

Strokovna sodelavka – intervju:

Veronika Šoster

Strokovna sodelavka – lektorica:

Jana Šter

Poezija

Katarina Gomboc

Hotelska soba

Danes se ne bosta ljubila.

Utrujena od hoje in mraza bosta ob prižgani televiziji počasi ugašala ostanke dneva.

Oči bodo postale težke

in veke bodo mehko padle čez zenice,

ko bosta obležala na hotelskih blazinah.

Nato se bo ona obrnila k steni.

To ga bo predramilo in ugasnil bo televizijo, modra svetloba bo

v hipu izginila z rožičastih tapet. Skozi okno bo sijala rumena svetloba nočne Moskve.

Nato bo on vstal in si slekel majico, kot si jo slečejo moški: tako, da jo primejo na ramenih

in jo potegnejo čez hrbet, ki se nato razpre kakor šotor.

Legel bo v posteljo in se premaknil bližje k njej, da bo v rahlem snu

začutila njegovo toploto. Morda bo tiho, a prijetno zastokala.

Morda bo rahlo dvignila glavo, kot sta navajena,

da bo lahko stegnil roko pod njo. Drugo roko bo položil na njen trebuh.

Morda bo z dlanjo objel njeno dlan. Oba bosta počasi
padla v globlji spanec.

Danes se ne bosta ljubila in meni bo odleglo.

Ko bosta njuna glasova nehala pronicati v mojo modrikasto
samoto,

bom vedela, da spita. Če bi se ljubila, bi mi bilo nerodno, kot je
komu, ki te ujame pri poljubu ali ti vdre v kopalnico, ko gol
stopaš

v kad.

Če bi se ljubila, bi mi bilo nerodno, ker bi skozi tanko steno
slišala njuno sapo in nato tiho stokanje. Nehote bi
interpretirala njeno ječanje.

Ženska, ki je poljubljana po prsih, ječi drugače kot takrat, ko
se vanjo prodre.

Takrat ji namreč odleže, da on ni šel nikamor daleč, da je še
vedno tu.

O tem bi premišljevala v svoji nespečnosti. Skozi obrise
Moskve na turkizno-zlatih tapetah, posutih z rožami, bi začela
risati tvoja gola ramena. Si začela zamišljati tvojo
razoroženost,

tik preden ti pride,

ko se ne moreš več zapreti vase in se ti ustnice
izdajalsko spremenijo v napeto pentljo.

Ko zamižiš ali razširiš oči v začudenju.

Ko nagneš glavo nazaj, da te lasje pobožajo po temenu.

Vedela bi, da nista dva človeška glasova, moški in ženski, tista, ki sta zasačena.

Da je to moja samotnost,
ker spim sama v hotelski sobi s čudno nevednostjo:
kaj storiti zdaj
s kopičenjem samote in oddaljenosti od doma.

Nika Prusnik Kardum

POK

Naj bo težka kri, ki me zaustavljaš. Naj me tvoje telo pogrezne v oster travnik. Dražiš me, pijan od vonja. Razmaži svod, pogoltni znamenja, da sem tam in zlita. Daj mi, da na tebi spočijem tresenje. Pritisni vame sonce, tako, da me pahne tvoj vokal v neznosne mantre in me pljusne v kapljico. Suniva se v sklop celic, v butanje sokov. Zapodil se boš vame, si rekel, da boš padel vame. Ti, ki praviš, da sem mehka pošast. Že veš, kako pijejo Bogovi v parih? V parih. Rahlo, tako rahlo, mogočno. Čutim, kako tvoj dih postaja moj urok. Čutim topel temelj, ki trdi in se dviguje in me dosega. Opeka, utripaj razširjeno vame. Oh, razkošna sladka napetost, ponesi me, orjaška šapa v razprtje skorje. Vidiš, kako peče, tolče in oživlja, mehka koža, ki počasi. Odpira. Polzeč jezik, ovij me

in ugrizni v temo postopno.

Manja Žugman

Haikuji dvojine

svež veter v laseh
drsim po tvoji koži
srkam ljubezen

slutim bližino
napete so brbončice
dihajva skupaj

telesa v temi
v naju brezdanji nemir
polzi med prsti

haiku dvojine
želiva si topline
objameva se

drobne kapljice
po telesih mavrica
riše so(n)čen dan

Jan Simončič

Ljubi me vsako jutro

Tvoj poljub je energija sidra
vrženega med morje rib,
ki se zarije v dno Dvojega
in ustavi nevarno drsenje čolna
proti ostrim skalam depresije.

Želim si, da bi šel z menoj
na morje. Čolna nimam,
imam pa majhen vikend,
nešteto poljubov zate
in sidro, ki podaljša noč.

Klavdija KIA Zbičajnik

TIK OB MORJU

na vratu
speti lasje
v razkošen čop

tvoje mehke ustnice
hlepeče spodrsavajo
po porjaveli koži

na beli previsni skali
nezadrževanih čustev
obris zasebne plaže
tik ob odprtem morju

Vesna Šare

KAJ IMAŠ

kaj imaš na sebi, ko spiš. kaj
imaš v sebi. ali skupaj z obleko

odvržeš svoj jezik. ali ga privežeš
in mu daš le toliko prostora, da
lahko raziskuje skalnate votline.
ali ga pustiš, da drhti svoj užitek.

v senčnatem prostoru je stol za
obešanje. za kazanje. za dele, ki

jih skrivamo, ko smo goli. za
neosveščene konice s prvo kapljo.

kje so tvoji prsti, ko pišeš pesmi,
samogovore in romane. kje so, ko jih

živiš. ko jih pelješ na tlako, da brez
ritma korakajo in izhodijo čas.

čas za poležavanje glasov. čas za
bele majčke. čas za izparevanje

čutil. čas za spanje v zapredku device.
iztegnem moker kazalec in ti ga poližeš.

GLE DAM TE

gledam te, ko piješ in sem steklenica
v tvoji roki. držiš jo, rosno in bleščečo,

in vse kapljice so tvoje. tvoje sonce, ki
se zamolklo igra z barvami. tvoja obala
kot zavetje brodolomca. tvoja pesem,
ki jo izgrebeš iz ran izpod trde kože.

tvoji umiki z razbeljenih tirov. tvoja
ruta, ki jo zavezuješ z njenim vonjem.

tvoja nočna sanjarjenja, mokra in
počasna kot zahod, ki se obotavljivo

polega. tvoja poletna trava, v kateri
jo mehko razbiješ, da zaječi.

votlo in tako žensko.

NEKOČ

nekoč bom čisto ob tebi.
tako blizu,
da ne boš vedel, do kod segaš.

nebo bo topotalo v počasnem ritmu.
sede na tebi bom razprostrla svoje veje
in zapela.

govorila bova in besede bodo padale
pod kožo.

polt je sveža in mehka kruhova sredica.
včeraj sem jo pokazala luni na balkonu.

koliko njiv si napojil, ko si tekkel po konje.
govorila bom in rep bo obstal v moji roki.

skozi sprijeti glavi bo nastajal deževen oblak.

SAMO JAZ V MAJU

samo jaz v maju nikoli ne končam.
prozorne roke so neskončne kot svila, ki drsi v grmovje.
dirigentska palica se zarije v neigrano noto in se umiri.

pred mano ošiljene ciprese in vonj po vlažni globeli.
sedemkrat sem prehodila vsako iglo.
nikoli ne vem, kako daleč lahko spuščam glasove
v tvoj trs.

nekaj tankega je pred mano. mehko se razpira in polega,
ko zajamem z vsemi dlanmi in kličem
h kosu uverture.

noge zacvrčijo sredi pomisleka.
nebo se peni kot pivo na koži.
na rdečem znamenju si boš jutri skuhal čaj
in ga polizal.

zunaj diši cvet z eno nogo.

EMA Odra Raščan

GOLI RAJ

stala sva kot Adam in Eva
prepotena
sredi raja
lačna
sem ugriznila v jabolko
te pogledala globoko v oči
ter izpljunila »za vedno«
pozabila sem
da moje telo ni bilo potno
ker bi ga pregrelo sonce
ampak ker je ležalo pod tvojim
pozabila sem
da tvoje oči niso bile čisto valovito morje
v katerem sem se zlahka izgubila
ampak pogled poželenja
po učinku hudičevega sadja
sem stala pred teboj popolnoma gola

golih besed
golih dejanj
golega poguma

zato sem znova izgovorila »za vedno«
in te poljubila kot zaljubljena deklica
te objela kot zvesta prijateljica
te prosila da skupaj zaspiva

golih teles
na goli vzmetnici
sredi najinega golega raja

Ariana Kuder

Bhakti

Plaho košuto
prerezal bom,
jo zrahljal
in polizal,
da bo vzdrhtela
v sladki bolečini
iztisnjene sence.

Trgaj me,
razstavi
in koščke vrzi
na različne dele
zemljevida sanj,
pod korenine
pozabljenih spominov.

Vdaj se
počasnemu bitju srca
– sedaj te srka vase
temna vlažna zemlja
– v njenem drobovju
se boš razkrojila
na najbolj umazane
potlačene drobce.

Pojedla bom
drobec za drobcem
– najbolj grenke
mi potiskaj

nežno in zvito
– tako,
da si jih bom
še bolj želela.

Janja Kavčič

Pod tušem

Sveže je obrita.

Tako gladka in voljna

in mokra,

da jo občudujem.

Vendar jo obrišem

in v istem hipu mi je žal.

Še bi se je dotikala.

Odločim se.

Nežno jo pobožam

in pričnem šepetati

med njene ustnice.

Drsim počasi,

s prsti ščegetam mehkobo,

ki prične utripati

v ritmu dotikov in užitka.

Ujameva se v točki,

ki naju pripelje skupaj.

Ko sežem nižje –
joka od ugodja.
Jaz pa zlorabim njene solze.
Kot slino jih razmažem po njej
in postanem groba.
S prstom ji zamašim usta
in ji ga porinem do konca
in znova in znova, medtem
ko jo druga roka ne neha poljubljati.
Prsti skačejo v mokroto in po njej
drsijo
dol
gor
gladko
grobo
globje
hitreje!
Loviva druga drugo.
Od ustnic v usta,
od prsta do konic,

vzame mi in vrne sapo
vsakič bližje
skupaj
dokler ne butneva
v isti val
in počakava, da naju izpljune.
Ah.

Jasna Janež

Ti

Drobiš me v meso.

Naga sem in dež je moj plašč.

Z mene lupiš vsakdanjost.

Na trebuhu mreža brazgotin,
na hrbtu metulj.

Piješ me, mleko se ti cedi iz ust.

Stlačiš me v drobovje.

Vem, da si tudi ti gol.

Proza

Coffee Anan

Črni dnevi in beli dan

Na hodniku pozvonim pri napačnih vratih. Zvonca sta tako nerodno skupaj. Odpre namrščeni bradati šestdesetletnik in brez besed sprejme opravičilo. Ogrnjen je v dnevno haljo, *šlafrok*. Na stopnišču starega bloka gost vonj po kuhanju, morda segedin.

Tečen, zamorjen človek, pisatelj, poveš. Skoraj ne hodi ven. V električni števec imaš skozi razbito stekelce zataknen dinar, blokada porabe. Vedno vržeš ključke stopniščnih vrat skozi okno drugega nadstropja. Seveda če si doma, ko se pritepem pod grajski grič. Telefonov nimamo. Mobilni so znanstvena fantastika, tisti starinski s kablom v steno so redki. Sladki, počasni socializem! Sivi, puščobni socializem.

V stanovanju je mraz, zato greva naravnost pod odejo. Jogi na tleh. Že leta govoriš, da se boš odselila ali vsaj vzela sostanovalca. Najemnina je previsoka, učiteljsko plačo v nekaj dneh poje inflacija. V kasetofon vstavim eno od kaset, ki so razmetane po omarici.

Pisatelja poznam po imenu. Je eden tistih, ki je pomemben v učnih programih, bran pa ne mnogo. Bolj skregan z oblastjo, v

njegovem pisanju naj bi se prepoznavala. Literatura je v socializmu pomembna in resna stvar. Napišeš na primer: »veliki črni bik« in čokat politik misli, da je to on. Zmes samozaverovanosti in preganjavice. Literatura je polna prisodob, namigov, primerjav in tančic, naravnost se ne sme dosti povedati.

Uživam v raziskovanju tvojega športno izklesanega telesa. Seksu rečemo spati skupaj, nikakor pa ne fukanje. Prav kultivirana dejavnost to spanje skupaj ni. Bolj nagon tja do poroke, potem se energija usmeri v gradnjo nekakšnih vikend hišic. V pogrošni srbohrvaški literaturi, ki mi ji jo je oskrbel verjetno starejši brat ali njegovi prijatelji, se naučim, kaj so to škarjice. *Makaze.*

Kazalec ti vtaknem v pičko, sredinec v ritno luknjo. Ob tem ti oblizujem razgubano površje, svetle mehke dlake so mi v napoto. Tvoja notranjost se ritmično krči okrog mojih škarjic. Domišljam si, da sem dober in izkušen ljubimec.

Mnogo kasneje, pisatelj je davno pod rušo in ti si se potem enkrat res končno odselila, vmes je bilo še obdobje s sostanovalcem, s katerim sta si šla na živce, organsko se nista trpela, si povedala, mnogo kasneje, jaz doma že nosim *šlafrok*, mnogo kasneje mi poveš, da sem bil slab ljubimec in siten, zaguljen tip. S slednjim se strinjam, s prvim pač ne. To si je

težko priznati. O sebi imam podobo talentiranega začetnika. Ampak zakaj bi ti oporekal, najina telesnost je daleč za nama in spomin je subjektivna datoteka v posameznikovih možganih. Mogoče se res tako spominjaš, morda me samo dražiš. To je bila od nekdej tvoja igra.

Mnogo kasneje je tisti blok videti natanko takšen, kot se ga spominjam. Niso mu vgradili kakšnih svetlečih plastičnih okenskih okvirjev, da bi izstopale kot izbuljene oči povodnega moža. Niti ga oblekli v debelo stiroporno fasado. Redko me pot zapelje tja, vedno pa se tam spomnim nate. Enkrat sem spodaj postal, iz drugega nadstropja ni priletel ključ, res pa je, da nisem imel komu pozvoniti.

Pisatelj na pročelju nima spominske table. Verjetno je bran še manj kot zaživa. Oblasti literatura ne zanima več. Mnogo kasneje, oblečen v *šlafrok*, sem se potopil v njegove svetove. Odličen pisatelj je bil. To je seveda moje subjektivno mnenje.

Hana Pirnat

Hrepenenje

Nežno šepetam besede, prijetne nesmiselne in neprijetne smiselne. Stradam in se prenaledam. Svoja usta polnim z grenko čokolado, vase zlivam litre sladke kave. Telo kliče po surovem mesu in po sveže spečenem kruhu in osladnosti sadja. Bašem in goltam in žvečim in požiram. Jem. Jem, ker me samo hrana zadošča in me zapolni. Da ne mislim več na tvoj pogled, na tvoje besede, ki neizrečene visijo nad nama. Čokolada nadomesti sladek poljub, ki me neizrečen ščemi na konicah prstov. Čutim ga, kako se mi prilepi na desno lice, me žgečka in ožge. Močan spomin po nečem, kar je ostalo v prepadu nad pod mano, se mi zažira v dlani. Na jeziku okušam tvoj pot in vonj po sladkobi ostaja v sobi, čeprav nisi prišel. Hrepenenje se je naselilo v moje misli in v vsako pego mojega telesa. Hrepenenje me požira. Hrepenenje in poželenje. Vprašaš me, kaj me privlači. Najraje bi kričala ti, ti in tvoja bit. Nabitek energije, ki jo vzbudiš v mojih stegnih. Komaj razumem pomen teh besed in ne znam najti besed. Za njih ni pojmov in pridevnikov in ne pomena. Mogoče tega sploh ne zmorem razumeti. Večje je od mene in tebe in od sveta in od vsega snovnega okrog naju. Je nekaj, kar ti vzburjaš v meni. Je slast, ko sestradana čakam na krožnik dišeče in še tople jabolčne pite, po kateri se v kapljicah topi vaniljev sladoled in počasi kaplja na krožnik. Je tvoja trda in trdna moškost, tvoj surov pogled in moja ujetost v trenutku,

ko vdihnem tvoj zrak. Ko se čas ustavi, in vse kar lahko čutim je mokrota, utripanje in rdečica na svojih licih.

Vse izgine v temnino neobstajanja. Samo jaz sem. Jaz in moja gola naježena koža, moj krik v neizmerni agoniji čistosti. In zvok kapljic krvi na prašna tla pod mano. Raztrgaš me na devet tisoč osemsto petindvajset koščkov. In še se trgam, po robovih svoje ženskosti ob srečanju s trdoto tvoje surovosti. Surova vrv se mi zarine v mehko kožo pri zapestju in v mojih stegnih teče reka. In tik preden se razletim v pozabo, me spet sestaviš in zalepiš in poljubiš. Želim si ostati v tem neobstoju, v trganju kože, grizenju ustnic, lomljenju kosti. V tej bolečini želim ostajati v večnosti. Biti vržena v steno, da vame vklešeš svoje ime, s pestmi name narišeš veselje, da mi s svojim jezikom počasi snameš kožo. Trak za trakom. Da postanem samo še kup mesa, krvaveč in prazen kup mesa. Želim si, da me uničiš. Da si me vzameš kar tam sredi središča veselja. Da se najin sok spoji v novo snov, v nov nezemeljski element. In potem, ko prodreš vame in me uničiš in izginem in ko na robu zavesti ne obstajam več ... svoboda.

Majda Arhauer Subašič

IGRA ZA TRI ZELENE BANKOVCE

»O, Velika Boginja Naslade, dovolite, da moja grešna ničvrednost, izgorevajoča v čaščenju Vaše vzvišene bohotne podobe, poklekne pred Vaše obličje. Naklonite mi milost, da se oko, željno vsaj uzreti najpopolnejšo obliko ženskega telesa, sprehodi po bogastvu oblin, ki vznemirjajo sen nebroj noči. Le za nekaj trenutkov naj se odstrejo lahne tančice, katerim je dano, da božajo alabastrno polt. Ah, kako jim zavidam privilegij, ki so ga deležne. Jaz pa bi bil neskončno hvaležen usodi, če bi mi izpolnila goreče sanje, da se moja nevredna roka dotakne koščka tega razkošja. Zadovoljen bi bil že, če bi v nosnicah začutil vonj čaščenega telesa, ki bi si ga vtisnil v spomin, da bi v samotnih, hrepenenja polnih dneh podoživljal dar Vaše velikodušnosti. Ponižno Vas prosim, da se usmilite zvestega občudovalca Vaše popolnosti, očaranega in začaranega z Vašo lepoto.«

»Dovolj bo,« odreže glas, v katerem je zaslediti naveličanost in nestrpnost.

»Hvala Vam, neskončno hvala za besede milosti, ki ste mi jih naklonili,« skoraj zahlipa mali možic in se ji vrže pred noge.

»Naj ti bo, ker si tako vztrajen, pravzaprav trdovraten. A naj ti bo jasno, da pravila igre določam jaz.«

»Sprejemam vse pogoje, gospodarica. Tu sem, Vaš vdani suženj, ki je pripravljen storiti vse, da si zasluži neprecenljivo darilo.«

Vitka, neznansko dolga noga v lesketajočem se škornju komaj opazno zaokroži z gležnjem. Oči vdanega psa v človeški podobi kot prikovane zrejo vanjo. Pričakovanje narašča. Utrip vratnih žil buta kri, pot udarja skozi pore. Napetost oklene

telo, obraz spači v masko. Sopenje buri tišino. Trenutek se razlega v neskončnost.

Kako ga sovraži! Kako iz dna svoje biti sovraži ničeta pred seboj! Njegove zanesene besede, pohoto v malih prašičjih očeh, potne dlani ... sebe v njegovih bolnih fantazijah ... jecljajoči glas in hitro slovo s povešenim pogledom, ko se njegova pohota razblini in se končno pobere. Ve, da si v teh zanj neskončno neprijetnih trenutkih vsakič obljubi, da je bilo tokrat res zadnjič. Hkrati ve, da se svoji obsesiji ne bo znal upreti in se bo kot prihuljeni pes vedno znova vračal.

Dobil boš, kar želiš ... ti ... bedna kreatura. Ne več, ne manj. Natanko toliko, kot določajo pravila igre.

Brca. Še ena. In še ena. Močne, natančno uperjene v mehko občutljive točke. Krik. Bolečine trenutnega olajšanja. Preklete mešanice odvisnosti, ki jim ne more ubežati. Nato jok. Hlipajoč jok otroka v zrelem moškem, zvitem v položaju fetusa. Moškem, katerega moč se meri v članstvih v nadzornih svetih in stiskih rok, ki odpirajo vrata v svet kapitala in politike.

»Dovolj bo,« hladno reče in brez kančka diskretnosti pogleda na uro. Dvigne se in odide v sosednji prostor. Ne želi gledati, ko se bo pobiral in odpravljaj. Tudi ubogemu zmenetu je tako verjetno ljubše.

Ko se vrne, je soba že prazna. Tri zelene bankovce je pustil na običajnem mestu.

Jaka Šoster

Bizarna igrica

Zvleče s sebe potna oblačila, jih vrže na tla in odpre vodo. Vrata kopalnice so zaprta in ko Miša stopi v banjo, se Tana zave, da je spet ujeta v to bizarno igrico, in se ji po licih razlije rdečica.

Tri četrta izraza je na Taninem obrazu in iz oči se ji sipljejo pogledi. Fokus ji trzavo skače po točkah na Miši. Miša sede v kopel, voda ji na stegnu naredi izbočeno zrcalo. Tani se za trenutek zdi, da se vidi v odsevu na koži svoje "najboljše prijateljice". Mokro ogledalo se zlomi.

Tana bi lahko le iztegnila roko, kazalec položila na eno izmed biserastih kapelj in jo razmazala po koži. Lahko bi. Cinično raje ostaja pri pogledih, kislo, kislo, ker je to neka igrica, kjer se delata, da je vse v najlepšem redu. Kopel se polni in Miša se nasloni nazaj, naga in vitka. Tana z roko skrije zobe, ki grizejo ustnico.

Mišine prsi napol oblizuje sloj vodne gladine. Okoli bradavičk tu in tam pusti kapljico z drobno zvezdico. Potem se obrne k Tani, sede v vodi, in začne bolj živahno razlagati o nečem. Ob govornih kretnjah se njeni komolci podrsavajo ob njene prsi. Ko se majejo, se z njih trgajo kapljice. Nato se pipa zapre in izgine cenzura belo spenjene vode in Miša se zlekne spet nazaj.

Pod vodo se njena koža zdi še bolj mehka in svetlobni lom zdaj odkrhne zgornji del njenega telesa, ki govori nekaj

blazno nepomembnega o faksu ali o fantu, ki jo čaka v dnevni sobi. Tanin pogled steče naravno kot voda po klancu navzdol in se nabere v leden, krožeč tolmun v Mišinem obritem mednožju. Začuti tlesk svojega telesa v odzivu in topo strmi.

Zdaj je Miša na doseg roke, se pravi, tisoče kilometrov stran. Sta najboljši prijateljici in Miša si "tega ne želi" in stvari so še naprej take kot vedno, edino da zdaj Tano bolj in bolj grizejo. Kaj naj ji reče, česar ji še ni?

"Jaz sem biseksualna." je napisala na messengerju nekaj dni nazaj. Kmalu po tem, ko je poslala sporočilo, se je pod njim pokazala kljukica. "Seen". Potem nič kakšno uro.

"Kako to misliš?"

"Pač tako ..." ko to napiše, se nasmehne.

Stvar se je zapletla, ko ji je Miša povedala svoje mnenje o "modni biseksualnosti" in jo pokroviteljsko okarala, naj ne pade na take štose. Tana je jokala naslednje pol ure.

Nato sta spet spregovorili. Miša je bila bolj dojemljiva in sprejemajoča.

"Saj nič hudega, če si takšna. Jaz te imam še vedno rada."

Tako je nastala majhna razpoka, za katero nobena izmed njiju ni slutila, da bo kot koruza zrasla v brezno. Brezno, nad katerim je zdaj Tana bingljala s svojimi nogami, ko je sedela v

kopalnici ob tuširajoči se Miši. Gledala je nekam globoko dol, ko jo je zmotil Mišin glas.

“Prideš malo sem?”

Tana se je negotovo prestavila do roba banje. Miša je stala in Tano gledala nekoliko navzdol. Kapljice tleskajo ob vodno gladino.

Miša se prikloni in Tano poljubi na ustnice. Obe sta zardeli, ko sta si zrla v oči. Tanine misli se prižigajo v utripih.

“Kaj je bilo to?” pomisli.

Tišina ...

“Mišin fant je v dnevni sobi!”

In potem jo še enkrat poljubi.

POEZIJA	4
KATARINA GOMBOC	5
NIKA PRUSNIK KARDUM	8
MANJA ŽUGMAN	9
JAN SIMONČIČ	10
KLAVDIJA KIA ZBIČAJNIK	11
VESNA ŠARE	12
EMA ODRA RAŠČAN	16
ARIANA KUDER	17
JANJA KAVČIČ	19
JASNA JANEŽ	22
PROZA	23
COFFEE ANAN	24
HANA PIRNAT	27
MAJDA ARHNAUER SUBAŠIČ	29
JAKA ŠOSTER	31